

Takó Ferencné

Életemről

1930. május 31-én születtem Ózdon. Édesapám az Ózdi Acélműveknél volt mérnök, édesanyám háztartásbeli volt. Öt testvér közül én vagyok a legidősebb. Nyolc osztályt végeztem a helyi iskolában. Később a párttitkárságon és a munkaközvetítőnél dolgoztam. 1949-ben a Világifjúsági Találkozón ismerkedtem meg a későbbi férjemmel. 1950 áprilisában kezdtünk levelezni és két évvel később összeházasodtunk.

Volt egy kis albérletünk. Hamarosan megszületett első fiam, Ferenc. Férjem szintén az ózdi gyárban dolgozott, de minden álma az volt, hogy darus lehessen. Mivel a Dunai Vasműben lehetőséget kapott erre a pozícióra, így 1953-ban átköltöztünk Dunaújvárosba, és azóta itt élek. 1954-ben megszületett második fiam, Sándor. Amíg a fiúk kicsik voltak, addig háztartásbeli voltam, később bedolgoztam varrónőként a Ruhagyárba, ahol elkészült ruhadarabonként fizettek, azután a Vasműben takarítónőként dolgoztam nyugdíjazásomig.

Férjemmel Nagyvenyimen vettünk egy pici telket, amit 78 éves koromban kénytelen voltam eladni, mert nem bírtam már a fizikai munkát. 1980-ban tragikus hirtelenséggel elhunyt az akkor 52 éves férjem. Ez nagyon megviselt, ezért nem mentem újra férjhez. Ettől a naptól egyedül élek. Kisebbik fiamat 2002-ben veszítettem el. Négy unokám van, akik közül ketten Angliában élnek.